

ลวนลาม=ผิดกฎหมาย แจ้งต.ได้ ‘ห้ามแต่งโป๊’ เล่นสงกรานต์ แก้วหญิงไม่ถูกคุกคามได้จริงหรือ?

จากกรณี กรุงเทพมหานคร จัดงานเทศกาลสงกรานต์ กทม. 2566 ‘สืบสานวิถีไทย ร่วมใจสู่สากล’ โดยออก ‘กฎ 3 ป’ ห้ามแป้ง-ปืน-โป๊ โดยกฎระบุว่า ‘ห้ามจำหน่ายและดื่มแอลกอฮอล์ การงดเล่นแป้ง และปืนฉีดน้ำแรงดันสูง ตลอดจนห้ามแต่งตัวโป๊วาบหวีโดยเด็ดขาด แต่รณรงค์ให้แต่งกายด้วยชุดสุภาพแทน หากฝ่าฝืนจะดำเนินการขั้นเด็ดขาด’ จากกฎดังกล่าว ‘2 ป’ แรก ทุกฝ่าย ‘ไม่ตั้งใจ’ แต่ที่หลายฝ่ายตั้งคำถาม คือ การห้ามแต่งตัวโป๊! ซึ่งเป็นการตอกย้ำวาทกรรมที่ ‘โยนบาป’ ให้เหยื่อที่ถูกลวนลามทางเพศ และเหมือน ‘ปกป้อง’ คนทำผิดให้ลอยนวล

ควรเลิกวาทกรรม ‘ห้ามแต่งโป๊’

นายจะเด็จ เชาวน์วิไล ผู้อำนวยการมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล กล่าวว่า ‘สิ่งที่ผิดหวังมาก คือ การที่ กทม. ได้เน้นย้ำว่าห้ามแต่งตัวโป๊หรือวาบหวีเล่นสงกรานต์ เพราะเสี่ยงที่จะถูกคุกคามทางเพศ ทั้งที่จริงแล้วสาเหตุของการคุกคามทางเพศมาจากอำนาจที่เหนือกว่าของผู้กระทำ โดยเฉพาะช่วงเทศกาลสงกรานต์จะเห็นผู้กระทำมักจับกลุ่มกันทำพฤติกรรมลวนลามทางเพศ และส่วนใหญ่มีอาการมีเมมา เช่น การตะแคงเนื้อตอตัว ใช้แป้งเป็นข้ออ้างเข้าไปสัมผัสอวัยวะต่างๆ ของผู้ถูกกระทำ ไม่ว่าจะแต่งตัวอย่างไร อายุเท่าไร ก็ถูกคุกคามทางเพศได้ โดยมูลนิธิหญิงชายก้าวไกลและภาคเครือข่ายได้ร่วมกับ กทม. ในการรณรงค์ป้องกันอย่างเข้มข้นไม่ให้มีปัญหากการคุกคามทางเพศในพื้นที่เล่นน้ำช่วงเทศกาลสงกรานต์มากกว่า 10 ปี และทุกๆ ครั้ง ข้าราชการประจำของ กทม. ตลอดจนผู้ว่าฯ ยังเสนอวาทกรรมซ้ำๆ คือ ห้ามแต่งตัวโป๊ แต่ปัญหาก็ยังมีให้เห็นตลอด แล้วทางมูลนิธิฯ ก็เคยท้วงติงไปหลายครั้ง ปีล่าสุดนี้กลับยังใช้วาทกรรมเดิมๆ เสมือนเป็นการโยนความผิดใส่ผู้ถูกกระทำ แล้วปล่อยคนผิดลอยนวล ผมคิดว่าควรเลิกวาทกรรมห้ามแต่งตัวโป๊เสียที’

เส้นแบ่ง ‘ความโป๊’ อยู่ตรงไหน?

ด้าน ดร.วราภรณ์ แซ่มสนธิ ที่ปรึกษาแผนงานสุขภาวะผู้หญิงและความเป็นธรรมทางเพศ เผยหลังจากทราบถึง ‘กฎ 3 ป’ โดยเฉพาะกฎห้ามแต่งโป๊ของ กทม.ว่า รู้สึกผิดหวัง เมื่อพุ่งเป้ามาที่ผู้หญิง คำถามที่สังคมสงสัย คือ ‘มาตรฐาน’ ของการระบุว่า ‘โป๊-ไม่โป๊’ เส้นแบ่งอยู่ตรงไหน พอบอกว่า ห้ามแต่งโป๊ มันเจาะจงมาที่ผู้หญิง ทั้งที่ผู้ชายใส่กางเกงขาสั้น กางเกงบ็อกเซอร์ตัวเดียว ไม่ใส่เสื้อเดินไปเดินมา ก็ไม่มีใครประณามว่าโป๊ แต่ผู้หญิงทั้งที่ปิดบับปิดล่าง นุ่งกางเกงขาสั้น ใส่เสื้อกล้าม เสื้อเกะอก เห็นหัวไหล่ เห็นเนินอก ก็บอกว่าโป๊ การพูดในลักษณะนี้ เป็นการพูดที่ไม่เคารพสิทธิเสรีภาพ ทั้งที่เป็นพื้นฐานของบุคคลจะจัดการกับเนื้อตัวร่างกายของตัวเอง トラบใดที่เขาไม่ได้ทำผิดกฎหมายในลักษณะที่เข้าข่ายอนาจาร กระนั้น ก็จะมีประเด็นว่า ที่บอกแบบนี้เพราะห่วง กลัวจะไม่ปลอดภัย และอยากให้คนที่ออกไปเล่นน้ำสงกรานต์ปลอดภัย ให้ผู้หญิงปลอดภัย การคุกคามหรือลวนลามทางเพศก็ต้องมองให้ชัดว่า ปัญหาจริงๆ มันอยู่ที่ไหน การแต่งตัวของผู้หญิงเป็นต้นเหตุ หรือว่าต้นเหตุอยู่ที่วิธีคิดของผู้ที่จะคุกคาม

จัดการผู้กระทำผิดด้วยกฎหมาย

ที่ผ่านมาผู้หญิงจะถูกห้ามแต่งตัวโป๊อยู่เสมอเวลาจะออกไปเล่นสงกรานต์และก็รู้ว่าสังคมเรายังมีปัญหาของคนที่จะล่วงละเมิด ซึ่งผู้หญิงก็ยอมระวังตัวอยู่แล้ว แต่ไม่ใช่ว่าเขาจะต้องใส่เสื้อแขนยาวติดกระดุมปลายแขน ติดกระดุมคอ นุ่งกางเกงยีนส์ยาว ใส่ถุงเท้า รองเท้าหุ้มส้น ซึ่งไม่ใช่วิธีป้องกัน อยากรู้ก็ตาม แม้ผู้หญิงจะดูแลตัวเองได้ถึงระดับหนึ่ง แต่ก็ไม่สามารถจะไปป้องกันคนที่มาลวนลามได้ 100 เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะต้องเข้ามาช่วย คือคนที่มีอำนาจ และมีหน้าที่ โดยเฉพาะอำนาจในทางกฎหมายที่จะดูแลความปลอดภัย มีหน้าที่ทางการที่จะต้องดูแลความปลอดภัยของประชาชน ทั้งนี้ ประเทศไทยมีกฎหมายเอาผิดผู้กระทำทางเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ

มาตรา 397

ถ้าเล่นน้ำสงกรานต์แล้วถูกทำให้รำคาญ หรือถูกก่อกวน ถ้าถูกกระทำในที่สาธารณะสถาน หรือต่อหน้าธารกำนัล หรือเป็นการกระทำอันมีลักษณะส่อไปในทางที่จะล่วงเกินทางเพศ สามารถแจ้งตำรวจเอาผิดได้ตามมาตรา 397 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1 หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 278

ถ้าโดน กอด จับ ลูบคลำ จับแก้ม จับหน้าอก จับเป้า โดยที่เราไม่ยินยอม สามารถแจ้งตำรวจเอาผิดได้ตามมาตรา 278 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือปรับไม่เกิน 2 แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ทั้งนี้ ต้องร้องทุกข์หรือดำเนินคดีภายใน 3 เดือน นับจากวันเกิดเหตุ ไมอย่างนั้นจะเสียสิทธิทางกฎหมาย